

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutí žalovaného, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 12. 2011, č.j. KUZL-64920/2011, sp. zn. KUSP-64920/2011/DOP/Ze,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 16. 2. 2012 domáhal se žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2011 ve výroku rozsudku uvedeného, kterým byla změněna rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 7. 2011, č.j. MUVS 3271/2011/OSA/NE/14 ve znění opravného rozhodnutí téhož orgánu ze dne 26. 7. 2011, č.j. MUVS 3271/2011/OSA/NE/17 tak, že ve výroku o vině, ve výroku o sankci a ve výroku o nákladech řízení zní rozhodnutí následovně:

Výrok o vině: „J. K., nar., trvale bytem, je vinen tím, že dne 23. 3. 2011 v 15:35 hod. v obci H. L. na silnici I/57, poblíž křižovatky na obec L. u železničního viaduktu, ve směru jízdy od obce na obec, řídil motorové vozidlo, RZ:, a nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Tím porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tedy jiným jednáním, než které je uvedeno v ustanovení § 22 odst. 1 přestupkového zákona pod písmeny a) až k), porušil zvláštní právní předpis, a tím se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona.“

Výrok 1. o sankci:

„Za to se J. K., nar., trvale bytem ukládá:

1. podle ustanovení § 22 odst. 9 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, pokuta ve výši 2.000,- Kč (slovy: dva tisíce korun českých).“

Výrok 2. o nákladech řízení:

2. J. K., nar., trvale bytem, se ukládá podle ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona a v souladu s ustanovením § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč (slovy: jeden tisíc korun českých).“

V souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu se část rozhodnutí správního orgánu ze dne 7. 7. 2011 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, a to způsob platby, pokuty a nákladů řízení potvrzuje.

Žalobce v žalobě vytýká žalovanému, že jeho odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a totéž rozhodnutí potvrdil. Cítil se zbaven možnosti odvolání proti věcnému obsahu rozhodnutí o přestupku v I. stupni, protože proti jeho rozhodnutí se odvolání nepřipouští. V žalobě uvedl, že podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu městského úřadu Vsetín, protože jej považoval za zmatečný. Správní orgán se v něm dopustil zásadní chyby tím, že jako obviněného v tomto rozhodnutí (a jako povinného ve věci uložené pokuty a nákladů správního řízení) označil neznámého M. U. a toto jméno se v této souvislosti vyskytuje i dále v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Proto považoval toto rozhodnutí za zmatečné a v tomto smyslu podal odvolání ke krajskému orgánu prostřednictvím správního orgánu, který toto zmatečné rozhodnutí vydal. Z již zmíněného důvodu a formálního nedostatku rozhodnutí nepovažoval za nutné se dále obsahem rozhodnutí, tj. řešením domnělého přestupku v odvolání zabývat a uvádět v něm argumenty proti postupu Policie ČR, která údajný přestupek řešila. Odvolání ke krajskému správnímu orgánu podal dne 24. 7. 2011.

Správní orgán I. stupně místo, aby podle zákona postoupil toto odvolání vyššímu odvolacímu orgánu, vydal opravné rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, ačkoliv podle jeho názoru nemohl do běžícího odvolání ke krajskému správnímu orgánu zasahovat. V opravném rozhodnutí je záměna jmen opravena, to však podle názoru žalobce nemění nic na skutečnosti, že bylo správním orgánem I. stupně protiprávně zasaženo do již běžícího jeho odvolání ke správnímu orgánu vyššího stupně.

Dle názoru žalobce se odvolací správní orgán dopustil porušení postupu správního řízení tím, že nevrátil záležitost správnímu orgánu I. stupně k přepracování (opravě, doplnění), kdy tak správní orgán mohl napravit své původní formální pochybení a nevydal nové rozhodnutí, proti kterému měl možnost se odvolat a uplatnit tak své věcné námitky proti domnělému přestupku. Proto navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu II. stupně a požaduje úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 4. 2012 uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů, a že k dokazování bylo použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, a které jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně spolehlivě zjistil přesně a úplně skutečný stav věci.

K námitce žalobce, týkající se výroku o vině, kdy byla uložena povinnost zaplatit pokutu a náklady řízení M. U. a žalobce tak považoval toto rozhodnutí za zmatečné, žalovaný uvádí, že se jednalo o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení příslušného rozhodnutí. Opravu provedeného zřejmého omylu správní orgán I. stupně provedl opravným rozhodnutím č.j. MUVS 3271/2011/OSA/NE/17 ze dne 26. 7. 2011, které nabylo právní moci dne 24. 8. 2011. S odvoláním na ust. § 70 správního řádu, správní orgán provede opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední. Usnesením provede opravu správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, tak, jak tomu bylo v daném případě, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Žalobce byl také správně poučen, že může proti tomuto opravnému usnesení podat odvolání a toto právo má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen. Opravu této zřejmé nesprávnosti provedl správní orgán I. stupně jediným možným způsobem, a to vydáním opravného rozhodnutí, které lze vydat kdykoli, buď na podnět účastníka nebo z moci úřední. Proti tomuto opravnému rozhodnutí žalobce odvolání nepodal. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval správně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (odkaz na rozsudek NSS č.j. 1 Afs 58/2009-541 ze dne 31. 3. 2010), a odkázal i na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II.ÚS 237/02. Z judikatury vyplývá, že ust. § 70 umožňuje odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených práv a povinností.

Opravné rozhodnutí žádné nové povinnosti žalobci nezaložilo, neboť s z obsahu celého meritorního rozhodnutí, jakož i z celého řízení je zcela zřejmé, že toto bylo vedeno s ním a nikoliv s M. U., jehož jméno zůstalo v textu meritorního rozhodnutí jen proto, že správní orgán nevěnoval dostatečnou pozornost úpravě používané šablony. Proto byl takovýto postup zcela na místě a meritorní rozhodnutí ve znění rozhodnutí opravného je zcela jasným a nezpochybnitelným právním a exekucním titulem.

Žalovaný odmítl námitku antidatování ze strany správního orgánu I. stupně, neboť uvedené rozhodnutí správního orgánu je vyhotoveno dne 26. 7. 2011, vypraveno bylo dne 27. 7. 2011 a doručeno žalobci dne 8. 8. 2011. Proto nic z uvedených skutečností nenasvědčuje žalobcem uváděnému tvrzení.

Závěrem žalovaný uvádí, že s námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení, se vypořádal dostatečně, v podrobnostech odkázal na příslušná rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu žalobce zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce dne 10. 5. 2012 uvedl, že k opravě rozhodnutí došlo na základě jeho odvolání, nebylo to tedy na požádání účastníka řízení, ale na základě jeho odvolání. Krajský úřad nesprávným způsobem aplikoval § 70 správního řádu, neboť zákon tento důvod vydání opravného rozhodnutí nezná. Žalovaný ve svém rozhodnutí nepoužil výrazy zrušuje se a nahrazuje se, ale uvádí tam výrok jako původní znění a nové znění a to vše je v rozporu s literou zákona.

Domnívá se, že opravné rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemá všechny potřebné náležitosti, a tudíž i platnost, odvolání na judikát Nejvyššího správního soudu není relevantní a správní orgán I. stupně neoprávněně zasáhl do již běžícího odvolání a odvolací orgán pak jeho argumenty uznal s tím, že proti jeho odvolacímu výroku není další opravný prostředek přípustný. Je přesvědčen, že nadále trvají jeho důvody pro odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž důvody ke správní žalobě proti krajskému odvolacímu orgánu, který jeho odvolání zamítl. Z výše uvedených důvodů se proto nezabýval ve svém odvolání ani ve správní žalobě vlastním důvodem a řešením údajného přestupku, protože tyto formální závady v obou rozhodnutích a vydaných dokumentech nezakládaly důvod. Jádrem sporu je proto podle názoru žalobce v procesních chybách a je proto na správním soudu, aby jeho námitky zvážil a vydal v tomto směru rozsudek.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasili. V tomto případě oba účastníci souhlasili s rozhodnutím ve věci samé bez jednání.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 71 odst. 1, § 75 odst. 2 s.ř.s. Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného, dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Žalobce ve své žalobě namítá, že správní orgány obou stupňů dopustily se procesních pochybení, které spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně se dopustil pochybení ve výrokové části, v posledním odstavci na straně 1 jeho rozhodnutí uvedl, že uloženou pokutu je obviněný M. U. povinen zaplatit do 1 měsíce a náklady řízení do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Proto proti tomuto rozhodnutí podal odvolání ze dne 24. 7. 2011, kde upozornil na to, že v poučení o místě a termínech platby je uváděno jiné jméno nežli jeho, a to jméno M. U. a z toho podle jeho názoru vyplývá, že rozhodnutí a další popis se týká blíže nespecifikovaného M. U., nikoliv však obviněného, tj. jeho osoby.

Co se týká samotného spáchání přestupku, namítá, že policie nepředložila žádné další důkazy, kromě společného ústního svědectví, což vzhledem k tomu, že se jedná o osoby vzájemně profesně spjaté a v návaznosti na princip presumpce, považuje za nedostatečné. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně aby bylo toto rozhodnutí odloženo jako zmatečné.

Správní orgán I. stupně ještě než postoupil věc na základě podaného odvolání správního orgánu II. stupně vydal ve věci opravné rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, kde jméno M. U. označil správně jménem obviněného J. K. a v odůvodnění zdůvodnil, že z podkladů pro

rozhodnutí, a to z oznámení přestupku, úředního záznamu sepsaného policisty, výpisu z evidenční karty řidiče, protokolu o ústním projednání přestupku je zřejmé, že osoba M. U. se v předmětné věci nevyskytuje. Z předmětného rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí se zasílá J. K. a především, že právě J. K. byl uznán vinným z projednávaného přestupku. Je tedy nade vší pochybnost zřejmé, že právě J. K. je povinen zaplatit uloženou pokutu a náklady řízení. Z těchto skutečností vyplývá, že ve výroku písemného vyhotovení rozhodnutí, v jeho posledním odstavci se vyskytla zřejmá nesprávnost, spočívající v nesprávném uvedení jména osoby, která je povinna zaplatit uloženou pokutu a náklady řízení. Po tomto zdůvodnění poučila žalobce o možnosti podání odvolání proti tomuto opravnému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplynulo, že odvolání podáno proti tomuto opravnému rozhodnutí nebylo.

Správní orgán I. stupně postoupil spis odvolacímu orgánu, tj. Krajskému úřadu Zlínského kraje, neboť, ač žalobce tvrdí, že se proti rozhodnutí správního orgánu v části týkající se jeho přestupku, neodvolal, není to tak pravda, neboť do odvolání uvedl, že nebyl zachován správný postup správním orgánem I. stupně, neboť se zjištění opírají pouze o ústní svědectví zřejmě policistů, kteří jsou vzájemně profesně spjatí a že mělo být přihlédnuto k principu presumpce neviny. Blížeji své odvolání nespecifikoval.

Žalovaný správní orgán přezkoumal v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napadené rozhodnutí v celém rozsahu a dospěl k závěru, že ohledně zřejmé nesprávnosti postupoval správní orgán I. stupně v souladu se správním řádem, a to ust. § 70, kdy tuto zřejmou nesprávnost napravil vydáním opravného rozhodnutí ve věci. Přezkoumal postup správního orgánu ve správním řízení a neshledal v něm pochybení, proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno. K opravnému rozhodnutí uvedl, že správní řád v ust. § 70 stanoví, že opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesení provede opravu, a to vydáním rozhodnutí, kde je oprava provedena. Vzhledem k tomu, že nedošlo k pochybení ani v úseku opravy zřejmého psacího pochybení a nedošlo ani ke zjištění nesprávnosti ve vedení správního řízení, rozhodl tak, že změnil výrok napadeného rozhodnutí ve správné formě, s uvedením správných jmen a po této změně obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledal správnými.

Správní soudnictví poskytuje ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zejména soudním řádem správním. V případě ochrany před nezákonným rozhodnutím je na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu. Je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná. Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. K požadavku na kvalitu žalobních bodů vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78 (publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS): „*Uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.*“

Určující pro rozsah soudního přezkumu je tedy řádná žaloba. V jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí a pokud namítanou nezákonnost či vady řízení zjistí, zruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.

Soud také musí zkoumat, zda při zjištění určitých skutečností by mohlo dojít ke zrušení napadeného rozhodnutí aniž by byly tyto skutečnosti namítány, tj. ex offio. Např. takový případ by byla prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39). Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

Krajský soud je toho názoru, že vydání opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu nemá za následek, že by dnem doručení opravného usnesení začala běžet nová lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí nebo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaného jako prvního v pořadí s namítaným pochybením. Z textu opravného rozhodnutí je patrné, že bylo zaměřeno na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost k úhradě pokuty a nákladů správního řízení.

Zde tedy není námitka žalobce, že podaným odvoláním mělo být vydáno nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně na místě. Naproti tomuto postupoval správní orgán v souladu se správním řádem, když vydal opravné rozhodnutí se správným poučením, proti němuž odvolání podáno nebylo. Vzhledem k tomu, že v odvolání žalobce také namítal nesprávnost postupu správního orgánu I. stupně při zjišťování přestupku, z něhož byl žalobce obviněn, správní orgán II. stupně se jeho námitkami zabýval a náležitě v napadeném rozhodnutí odůvodnil.

Jak již bylo výše uvedeno, soud je oprávněn přezkoumávat napadená rozhodnutí v mezích vytyčených žalobou, když nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Žalobce v žalobě uvedl pouze takové žalobní námitky, že se domáhal shledání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 7. 2011 jako zmatečného, neboť v posledním odstavci výrokové části rozhodnutí ze dne 7. 7. 2011 místo jeho jména bylo uvedeno jiné jméno a byl přesvědčen, že tím, že odvolací orgán Krajský úřad Zlínského kraje ve věci rozhodl, byl žalobce zbaven možnosti odvolání proti věcnému obsahu rozhodnutí o přestupku v I. stupni. Tento názor žalobce je nesprávný, neboť jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS sp. zn. 1 As 112/2008-56 ze dne 25. 2. 2009) smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu z roku 2004 není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuelnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení.

Soud na základě posouzení všech skutečností nacházejících se ve správním spise dospěl k závěru, že žalovaný se s námitkami žalobce dostatečným způsobem vypořádal a soud na tu argumentaci odkazuje. Vzhledem k tomu, že soud je vázán žalobními body, neposuzoval ty skutečnosti, které se týkaly přestupku žalobce.

Vzhledem k tomu, že se v daném případě správní orgány se všemi rozpory vypořádaly dostatečně a nebylo shledáno porušení právních předpisů, soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl tak, že žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. července 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová